

си, защото, макаръ юлскитѣ слънчеви лъчи и да падаха отвѣсно, острия балкански вѣтрецъ, обаче, ме пронизваше до коститѣ, тъй като бѣхъ облѣченъ въ кителъ. Нѣкои отъ опълченцитѣ сжщо не спѣха, а си приказваха.

— Ехъ, да бѣха 4-та и 6-та дружини при Стара-Загора! Бога ми, щѣхме да отблъснемъ Турцитѣ, извика единъ отъ събравшитѣ се въ кръжокъ опълченци.

— Ако и да не ги отблъсняхме, то поне щѣхме да ги задържимъ, до гдѣто пристигне Генералъ Турко, се обади другъ. А веднѣжъ пристигналъ Турко, тогава друга щѣше да бжде работата. Въ всѣки случай, азъ сега съмъ доволенъ: трима Турци произахъ съ щика си, свърши той.

— Не, не трима, а тридесетъ да сваля и тогава нѣма да бжда доволенъ, извика П. Ще мушкамъ, ще стрѣлямъ до когато мога. Е, ако „мальчика“ Ивановъ, Богъ да го прости, свали троица Турци, то всѣкий отъ насъ трѣбваше да свали въ десетъ пжти повече.

— Пфе, голѣма работа извършилъ, като убилъ двама трима Турци, се обади Евреина сигналиста Р. Мошенъ, който до това врѣме седеше отъ страна и слушаше. Азъ безъ пушка убихъ единъ Турчинъ съ тржбата си и той показва искривената си тржба. Хванали се бѣха единъ Турчинъ и единъ Българинъ за гърлата, продължи Мошенъ, азъ се затекохъ при тѣхъ и тракъ!, тракъ!, Турчина по главата, и той пустна опълченеца. . . .

— Браво, bravo Мошенъ, извикаха опълченцитѣ. Ами Турчина избѣга ли? попита го единъ опълченецъ.

— Е, че какъ ще избѣга, когато, щомъ той пустна опълченеца, този послѣдния го удуши, а подиръ го промуши съ щика.

Ами защо, вмѣсто да го удряшъ съ тржбата, не взе пушката и съ нея да го промушишъ, запитаха опълченцитѣ храбривия Евреинъ.

— Пфе, защо съ пушката? — се запжна Мошенъ.

Слѣдъ една почивка отъ 1 1/2 часъ, дружината продължи пжтя си за Габрово и пристигна прѣди залѣзване на слънцето. Минахме прѣвъ една тѣсна, крива